

Wat we
niet wisten

roman

Catherine
West

Catherine West

Wat we niet wisten

Roman

Vertaald door Tineke Tuinder-Krause

KOK

Voor allen die op zoek zijn naar de waarheid.

'U zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u bevrijden.'

Johannes 8:32

*Je bent
dapperder dan je gelooft,
sterker dan je lijkt
en slimmer dan je denkt.*

A.A. Milne

I

Soms hoorde Lynette Carlisle midden in de nacht de stem van haar moeder en dan vergat ze zomaar dat haar moeder al twaalf jaar dood was.

Ze lag in elkaar gedoken in bed, de dekens strak om zich heen, en spitste haar oren om het gefluister boven de wind uit te kunnen verstaan. Sommige nachten was de stem heel helder, alsof mam gewoon in haar kamer was. Dan werd Lynettes verbeelding geprikkeld door de zwakke geur van muskus en lavendel. Soms hoorde ze alleen haar eigen zucht van teleurstelling, terwijl aan de andere kant van de muur van hun tuin boze golven tegen de rotsen van Nantucket te pletter sloegen.

Sommige nachten verwelkomde ze de stem. En soms zorgde die stem ervoor dat ze verlangde naar het onmogelijke, naar het leven zoals ze dat ooit gekend had.

Andere nachten, zoals deze, hield die stem haar wakker en rammelde aan de kooi van haar herinneringen. Vannacht hoorde ze de stem, zoals zo vaak, in een droom.

De boodschap was dringend, maar ze kon zich er geen woord van herinneren.

Pap.

Dat was het. Ze ging rechtop zitten en wreef in haar ogen. Iets met haar vader.

Een paar slaperige ogenblikken later stond Lynette in de deuropening van haar vaders slaapkamer en keek naar het lege bed. Rode cijfers gloeiden op in de schemering. Vier uur. Ze nam een kijkje in de badkamer, maar daar was hij ook niet.

De vraag waar hij zou kunnen zijn, werkte verlamvend. Lynette bleef staan en luisterde ingespannen, maar het was doodstil in het grote huis.

Ze stak haar armen in de mouwen van haar ochtendjas en haastte zich de trap af naar de begane grond. Haar twee labradors zaten bij de voordeur, alsof ze duidelijk wilden maken dat hij ervandoor was.

Een golf van paniek overspoelde haar en dreef haar vooruit. Dit was haar verdiende loon. Had ze maar niet zo lang op moeten blijven om dat schilderij af te maken.

‘Pap!’ Lynette trok de zware deur open en een koude, zilte windvlaag sloeg in haar gezicht. Ook in het voorjaar kon het ’s nachts nog flink koud zijn op het eiland. De volle maan lichtte haar bij, terwijl ze met de honden naast zich op blote voeten over het witte grind rende; ze had geen tijd gehad om schoenen aan te trekken. Tandeknarsend liep ze door naar de weg. Bij het huis van de burens klonk geschreeuw.

Verlamd door angst bleef ze abrupt staan.

Diggory en Jasper begonnen te grommen toen de stilte opnieuw doorboord werd door geschreeuw. Ze hoopte dat ze niet zouden aanslaan. ‘Stil, jongens.’ Snel liep Lynette verder. Ze slaakte een zucht van verlichting toen ze eindelijk voelde dat haar voeten wegzonken in het zachte grasveld tussen de twee landgoederen. Ze tuurde over de bochtige oprijlaan naar het huis van de burens, de Cooperage, en zocht wanhopig naar een geldig excuus.

Misschien was meneer Cooper het weekend weg.

Als dat niet zo was...

‘Ik weet dat je er bent, Cooper! Kom onmiddellijk naar buiten!’ De zware stem van haar vader schoot door de nacht als een kernkop die afsnelde op zijn nietsvermoedende doelwit. De man was niet meer te stuiten.

Hij stond op de veranda voor het huis. Zijn badjas wapperde om hem heen en zijn woeste hardos stond alle kanten op, terwijl hij met beide vuisten op de deur bonste.

‘Pap!’ Lynette stormde de trap op en greep hem bij zijn arm. ‘Hou op!’ Misschien was het nog niet te laat om hem gewoon mee naar huis te nemen. Misschien hadden ze geluk en was meneer Cooper inderdaad niet op het eiland.

Maar die hoop spoelde weg als het getij, zodra het licht op de veranda aanging.

De deur werd ontsloten en met veel gekraak opengedaan. Even later stak Nicholas Cooper zijn hoofd om de deur.

‘Nick.’ Lynette deed een stap terug. Ze had verwacht een woedende Anthony Cooper aan te treffen. Nick was al jaren niet meer op Nantucket geweest.

‘Wie... Wat?’ Hij kwam naar buiten en knipperde met zijn ogen tegen het licht van de lantaarn boven hen. ‘Meneer Carlisle?’

‘Aha,’ bulderde haar vader, en hij greep de jongeman vast. ‘Waar is ze? Zeg me waar ze is voordat ik jullie tot moes sla!’

‘Rustig maar, meneer Carlisle!’ Nick maakte zich los, stak zijn handen omhoog en dook weg. Zijn blauwe ogen keken haar slaperig aan. ‘Lynette?’

Paniekerig probeerde Lynette opnieuw haar vaders arm beet te pakken. ‘Pap, hou op! Je bent in de war. Kom, dan gaan we naar huis.’ Ze probeerde hem uit alle macht mee te trekken. ‘Papa!’ Bij het horen van haar kinderlijke schreeuw liet hij zijn armen langs zijn lichaam vallen. ‘Stop.’ Ze keek hem aan en zag een blik van verdriet en verwarring in zijn ogen.

Zijn woede sloop weg als een afgestrafte hond. ‘Het... het spijt me. Ik... was helemaal van de kaart.’

Lynette keek zijdelings naar Nick en klopte geruststellend op haar vaders arm. Pap klemde zijn kaken op elkaar en sloeg zijn ogen neer.

‘Kom, we gaan, pap. Niks aan de hand.’ Lynette schudde haar hoofd. Er was wel iets aan de hand.

Wel degelijk.

Haar vader sjokte de trap af en zakte op de onderste tree in elkaar. Hij slaakte een diepe zucht. De honden gingen aan zijn voeten liggen en keken Lynette aan, wachtend op verdere instructies.

Ze worstelde met schaamte en wanhoop, en dwong zichzelf om de vragende blik van Nick Cooper te beantwoorden.

‘Gaat het een beetje met hem?’ Zijn blik was nog steeds wat beneveld door de slaap. Zijn hoofd blijkbaar ook, gezien zijn vraag.

‘Dat komt wel goed. Het spijt me dat we je wakker hebben

gemaakt.' Haar trillende stem verraadde haar gebrek aan zelfvertrouwen, maar ze weigerde om haar tranen de vrije loop te laten.

Nick keek naar haar vader, die neuriënd heen en weer wiegde. 'Moet ik iemand bellen?'

Wie zou hij willen bellen; de psychiatrische afdeling van het Cottage Hospital? Ze wist niet eens of het ziekenhuis zo'n afdeling had. 'Nee.' Lynette trok de ceintuur van haar ochtendjas steviger om haar middel en rilde door de kou. Ze probeerde haar verstrooide gedachten bij elkaar te rapen en ze samen met haar emoties ver weg te stoppen. 'Het spijt me, Nick. Ik neem hem gewoon weer mee naar huis.' Ze draaide zich om naar de trap.

Hoe kon ze hem uitleggen wat ze zelf niet eens begreep?

'Wacht.' Nicks hand rustte op haar schouder en die onverwachte aanraking troostte haar. 'Zal ik jullie met de auto naar huis brengen?'

Typisch Nick. Hij probeerde altijd het goede te doen. Ze glimlachte flauwtjes. 'We wonen naast jullie. Dat moet toch lukken.'

'Je voeten.' Hij wees naar beneden om haar eraan te herinneren dat het nog een pijnlijke onderneming zou zijn om thuis te komen.

Lynette trok gelaten haar schouders op. Met gehavende voeten kon ze wel omgaan. Het tumult vanbinnen was veel pijnlijker.

'Wacht even.' Hij verdween en kwam even later terug met een oud paar bootschoenen. 'Ze zijn waarschijnlijk een beetje te groot, maar altijd beter dan niks.'

Ze mompelde een dankjewel en stak haar voeten in de enorme instappers. Nick trok een paar sneakers aan en hielp haar vader over-eind. De man was zijn eerdere uitbarsting alweer vergeten en begon een amicaal gesprek met Nick, alsof hij hier gewoon even op bezoek was.

Ze namen de tijd, terwijl de honden vooruitrenden, aan het bukhout snuffelden en tegen bomen plasten alsof het heel normaal was om voor zonsopkomst uitgelaten te worden. Lynette schuifelden achter haar vader en Nick aan en vroeg zich af hoe dit allemaal verder moest.

Eenmaal thuis hielp ze haar vader naar binnen, kwam even later weer naar buiten en gaf Nick de geleende schoenen terug. 'Bedankt. Het spijt me wat er gebeurd is.'

‘Je hoeft je niet steeds te verontschuldigen.’ Zoals hij daar in de deuropening stond, met zijn een slobberige pyjamabroek, een T-shirt en zijn verwarde haardos, zag hij er heel jongensachtig uit. ‘Trek jij het eigenlijk wel?’ Hij aarzelde, alsof hij vond dat hij eigenlijk naar binnen moest gaan, maar dat liever niet wilde.

Ze kon het hem niet kwalijk nemen.

‘Wij redden het wel.’ Lynette knikte, vooral om zichzelf te overtuigen, maar haar ogen prikten net zo erg als haar voeten. ‘Hij is het morgenvroeg allemaal weer vergeten. Ik word er meestal wakker van, maar –’ Ergens in het huis klonk een harde klap. ‘Ik moet gaan.’

‘Weet je zeker dat je het wel redt?’

‘Ja. Welkom thuis, Nick.’ Lynette deed de deur dicht en leunde ertegenaan.

Haar hart barstte bijna uit elkaar van alle onbeantwoorde vragen.

Nick Cooper, die als de beste vriend van haar oudere broer Gray ooit deel uitmaakte van hun gezin, had Nantucket vijf jaar geleden zonder verklaring verlaten.

Hij had hen verlaten.

Ze wilde heel graag weten waar hij was geweest, wat hij had gedaan en waarom hij was teruggekomen. En of hij zich die avond nog herinnerde, zo lang geleden – de avond van haar negentiende verjaardag – de eerste en enige keer dat hij haar had gekust.

De laatste keer dat ze hem had gezien.

Lynette hield haar vader die week extra goed in de gaten. Tot haar grote opluchting was hij niet meer weggelopen en sliep hij een stuk beter. Dat betekende dat ook zij beter kon slapen. Op zondagmiddag legde ze tijdens zijn middagdutje de laatste hand aan een schilderij.

Hierboven, in haar atelier op de tweede verdieping van het huis, leek alles altijd een stuk minder ernstig. Ze zette haar kwast in een potje met terpentijn en deed een stap terug om haar nieuwste creatie te bekijken. Haar vader had haar geleerd om een schilderij voor zich te laten spreken.

Dit schilderij deed dat ongetwijfeld.

Op een strook wit Nantucket-zand waren enkele gezinnen bijeen om Onafhankelijkheidsdag te vieren. De kinderen speelden met frisbees, de honden renden achter de rondvliegende schijven aan en de peuters staken hun mollige teentjes in het witte schuim van de golven, terwijl hun bezorgde moeders hen in de gaten hielden. Hoog op de heuvel, achter het strand, werd het plaatje van deze feestdag bepaald door een enorm huis met grijze dakspanten en een vlaggenmast met de Amerikaanse vlag in top. De wolkeloze lucht was vol zeemeeuwen.

Een eindje bij de gezellige chaos vandaan zat een meisje op de rotsen. Ze had haar armen om haar opgetrokken knieën geslagen en haar blik gericht op de Atlantische Oceaan, die zich voor haar uitstreckte. Haar gezicht ging half verscholen achter een pluk blond haar, gebleekt door de zon.

Het kon ermee door.

Er stond nog een schilderij op een ezel aan de andere kant van de kamer.

Lynette haalde trillend adem en werd door een onverklaarbare aantrekkingskracht naar het schilderij toe getrokken. Dit was het schilderij waaraan ze onlangs tot in de kleine uurtjes had gewerkt, en zonder enige twijfel de reden van de droom die haar had gewekt.

Ze had het interieur van het huis willen vastleggen zoals het er die dag, jaren geleden, had uitgezien, maar er was alleen een trap op het doek verschenen die nu door de lucht leek te zweven. De rest van het schilderij bestond uit donkere schaduwen, sepia, kobaltblauwe en zwarte vlekken.

Herinneringen zweefden ver buiten haar bereik, verborgen in de schaduw van haar gedachten.

Ze bad nu al jaren dat de herinnering aan die dag terug zou komen, maar haar geheugen bleef op dat punt zo leeg als een onbeschilderd doek. Misschien maar beter ook. Misschien was het tijd om het los te laten.

Lynette pakte een met verf besmeurd laken en dekte het stuk af. Met haar werk op de dagopvang en haar zorgen om haar vader waren de dagen lang en vermoeiend.

Een plotselinge windvlaag gierde door een open raam en ver-

mengde de scherpe geur van olieverf en terpentine met zeelucht. Ze schrok op toen er een luik tegen de zijkant van het huis sloeg.

De vloerplanken kraakten toen Lynette eroverheen liep om het raam dicht te doen. De sloten waren verroest, maar met een beetje inspanning wist ze ze vast te maken. Diggory keek haar somber aan, terwijl Jasper onverstoord doorsliep. ‘Sorry, Diggs. We moeten ons wandelingetje even uitstellen. Zo te zien gaat het regenen.’

Ze streek haar slordige pony uit haar gezicht en overzag de ruimte die al voor haar geboorte was ingericht als kunstatelier. De lange kamer was bezaaid met schilderijen, sommige stonden op een ezel, andere tegen de muur geleund, vele voltooid, andere half af.

Haar vader en zij hadden hier heel wat uurtjes samen doorgebracht. Toen ze nog heel klein was, had hij haar al aangemoedigd om te schilderen. Ze mocht er van hem altijd een kleurrijke puin hoop van maken, die hij vervolgens tot ‘kunst’ bestempelde.

Ze wist niet meer wanneer hij hier voor het laatst geweest was.

De beste werken van Drake Carlisle stonden weg te kwijnen onder doeken, zonder gezien of gewaardeerd te worden. Ze waren simpelweg verbannen.

Haar moeder had weinig belangstelling aan de dag gelegd voor zijn tekeningen en schilderijen; haar passie was fotografie geweest. Het vastleggen van momenten die anderen zouden zijn ontgaan. Ze had er nooit serieus werk van gemaakt, maar het een hobby genoemd. Lynettes blik dwaalde af naar de deur aan de andere kant van de kamer. De donkere kamer – jaren geleden hermetisch afgesloten. Door haar vader.

Alles in die kamer was en bleef verboden terrein, weggestopt achter slot en grendel, net als de moeilijke dingen waar Lynette niet graag aan terugdacht.

Opeens klonken er farden van Händels *Water Music* door het atelier en alle gedachten sloegen op de vlucht.

Lynette fronste haar wenkbrauwen en vroeg zich af waar ze haar telefoon had neergelegd. Na even zoeken vond ze hem, verborgen achter een schetsboek. Ze nam op. ‘Hallo?’

‘Ha, lieverd, met Evy. Schiet je al een beetje op met dat schilderij?’

Stomverbaasd over de timing van het belletje van haar vriendin, liet Lynette zich in de oude schommelstoel bij het raam zakken. ‘Het strandtafereel, bedoel je? Net klaar.’ Ze zette zich af met haar blote voeten en begon te schommelen.

‘Geweldig. Wanneer kun je het komen brengen?’

‘O.’ Ze keek naar de verfvlekken op haar handen. Blauw, geel en rood. Haar jeans en T-shirt waren bezaaid met soortgelijke vlekken en haar haren waarschijnlijk ook. Ze zou ze straks wel wegschrobben, al was rood altijd erg hardnekkig. ‘Geen idee.’

Evy snoof verontwaardigd. ‘We hadden toch afgesproken dat je regelmatig iets van je werk zou verkopen, weet je nog?’

‘Ja, dat weet ik nog, Maar eerlijk gezegd, Evy, zo goed is het nou ook weer niet, en –’

‘Onzin. Liefje, geloof me, je bent goed. De laatste twee schilderijen van je heb ik voor een veel hogere prijs dan afgesproken verkocht, toch? Luister, heb je al nagedacht over een tentoonstelling? Het is begin mei. Binnenkort komen de toeristen weer.’

Lynette speelde met haar halsketting, een snoer met houten kralen uit Afrika. Haar broer Ryan had die vorig jaar in het kerstpakket gestopt dat hij haar vader en haar had gestuurd. Had hij dat maar zelf kunnen brengen...

Ze stootte haar hoofd tegen de rugleuning van de schommelstoel. ‘Ik houd geen tentoonstelling.’

‘Dan heb je zeker de loterij gewonnen?’

‘Nee.’ Lynette fronste haar voorhoofd en wilde dat ze Evy McIntyre nooit had leren kennen. ‘Ik blijf wel schilderen, maar alleen als we ons houden aan mijn regels.’

‘Dat weet ik. Ik beloof je dat we niet je echte naam zullen gebruiken.’ Evy klakte met haar tong. ‘Liefje, al noem je jezelf “Attila de Hun”, dat maakt mij niks uit. Zolang je mij je schilderijen maar brengt. Ik betaal je contant, zoals je gevraagd hebt. Wat dacht je van woensdag?’

Lynette krabde aan de rode verf op haar jeans en peuterde het er met een vingernagel vanaf. ‘Dan moet ik werken.’

‘Woensdag is je vrije dag.’

‘Al goed, Evy. Jij je zin. Dan zie ik je woensdag. Tevreden?’ Lynette zag in gedachten de brede glimlach van haar vriendin.

‘Door het dolle heen.’ Aan de andere kant van de lijn klonk een schorre lach en Lynette hing op. Die dekselse Evy wist haar altijd weer over te halen. Ze moest haar eigenlijk terugbellen om te zeggen dat ze zich had bedacht. Dat er geen schilderijen meer zouden komen.

Ze zou eigenlijk moeten zeggen... Ja, wat eigenlijk?

Evy had gelijk.

Het was veel te zwak uitgedrukt om te beweren dat ze het geld goed konden gebruiken.

Met een hond op haar hielen liep Lynette het atelier uit, de gammele trap af. Op de eerste verdieping stak ze haar hoofd om het hoekje van de deur van haar vaders slaapkamer. Hij zou inmiddels toch uitgeslapen moeten zijn.

‘Pap? Ben je wakker?’

De allesoverheersende geur van Old Spice drong haar neusgaten binnen. Een flesje lag omgevallen op zijn ladekast. Overal lagen kleren; op de vloer, tot over de rand van de openstaande laden. Zijn bed was leeg. De lakens hingen verkreukeld over de zijkant van het antieke hemelbed. Ook de badkamer bleek verlaten, al stond de kraan wel open. Lynette draaide hem dicht en draaide nog een keer aan het roestige ding om er zeker van te zijn dat hij echt gesloten was.

‘Pap?’ Haar hart ging als een razende tekeer, zoals altijd als hij dit deed. Een windvlaag die door het openstaande raam naar binnen drong, blies de pagina’s van een krant over de ronde tafel, maar de verbleekte, sitsen gordijnen verroerden zich amper in de wind. Lynette schoof de gordijnen opzij en bond ze vast met de goudkleurige zijden koorden die waarschijnlijk ouder waren dan zij was. Na een korte worsteling met de zware, houten ramen, wist ze ze uiteindelijk open te krijgen en ving ze een glimp op van de lucht, donker en dreigend.

‘Pap?’ Ze rende de trap af naar de woonkamer. *Kalm, kalm, kalm.* Hij zat waarschijnlijk in de kamer te lezen. In de deuropening bleef ze staan. ‘Pap?’ In de lievelingsstoel van haar vader bij het raam zat alleen de kat. Moxie lag op een opengeslagen boek. Haar gele ogen glinsterden, terwijl ze even met haar staart bewoog en vervolgens haar kopje weer neerlegde.

‘O, pap, waar ben je nou weer naartoe gegaan?’

Diggory en Jasper draaiden jankend om haar benen heen. Boos en paniekerig bedacht ze wat ze zou doen als ze hem vond. Zag haar leven er voortaan zo uit? Overdag bij de kinderopvang de kinderen in de gaten houden, en na werktijd haar vader?

Haastig liep ze naar de glazen schuifdeur in de keuken en trok haar instappers aan. Op dat moment zag ze hem.

Hij stond bij de stenen muur aan de rand van hun land, zijn gezicht naar de ruige zee gekeerd. In het westen doemden kolossale, zwarte wolken op en op dat moment begonnen er regendruppels tegen het door zout uitgeslagen vensterglas te tikken.

Een golf van opluchting overspoelde haar en doofde haar woede.

Lynette pakte haar windjack van de kapstok en liep naar buiten, de veranda op. Een stevige windvlaag deed een poging haar terug te duwen, maar ze zette zich schrap en trok de capuchon over haar hoofd. De honden spurten over het grasveld. Hun geblaf oversteeg het geluid van de naderende storm.

Haar vader verroerde geen vin.

In de verte rommelde de donder, terwijl Lynette over het doorweekte gras naar hem toe rende, waarbij ze zorgvuldig de mierenhopen en distels omzeilde. Tegen de tijd dat ze bij hem was, was ze buiten adem en priemde de regen als kleine speldenprikken in haar wangen.

‘Pap, het gaat stormen!’

Hij schrok op toen ze zijn arm beetpakte. ‘Lynn timer? Wat doe jij thuis? Moet je niet naar school?’

De regen stroomde langs de rimpels in zijn gezicht. ‘Nee, pap.’ School zou een welkome verademing zijn; daar zou ze nog het kind kunnen zijn dat hij in zijn verwarde gedachten voor zich zag.

Lynette nam hem snel mee naar binnen. Ze zette hem in een stoel en haalde een handdoek. Het had geen zin om hem naar boven te sturen om zich om te kleden; dat was een te grote inspanning. De honden schudden zich droog en gingen vervolgens onder de keukentafel liggen.

Ze deed haar uiterste best om haar stem in bedwang te houden. ‘Hier, droog je maar af. Ik zet even wat thee voor ons.’ Haar hartslag

werd langzaam weer normaal. Hij had overal kunnen zijn; voor hetzelfde geld was hij gevallen of over de muur geklommen.

Ze moest iets verzinnen om hem weer mee te krijgen naar de dokter.

‘Wat deed je buiten in de regen, pap?’

Hij bromde wat en wreef over zijn voorhoofd. ‘Ik wilde een stukje gaan wandelen. Mag dat soms niet?’ Hij depte zijn knokige voeten droog met de handdoek en stak ze in de versleten, leren sloffen die ze had klaargezet. Zijn haar hing slap langs zijn natte gezicht. Het was altijd al wat lang. Nu hij wat begon te kalen, kon ze hem misschien overhalen zijn haar te laten knippen.

Ze pakte de handdoek en wreef zijn hoofd droog. ‘Je hebt me de stuipen op het lijf gejaagd. Ik wist niet waar je was en –’

‘Rustig maar, meisje. Niks aan de hand.’ Zijn fonkelende, bruine ogen zetten zijn woorden kracht bij, maar zij liet zich niet meer voor de gek houden.

Lynette slikte haar weerwoord in. Ze was inmiddels vierentwintig, bepaald geen kind meer, maar haar vader was blijkbaar nog niet gewend aan het idee dat ze volwassen was.

In elk geval was hij deze keer op hun eigen grondgebied gebleven.

Later die avond borg Lynette de laatste borden op en ging naar boven om zich wat te ontspannen. Bij de deur van haar vaders kamer bleef ze even staan. Het geluid van de televisie stond zo hard dat ze het in de keuken al had kunnen horen. Ze duwde de deur open en wierp een blik naar binnen. Een herhaling van *MacGyver* vulde het scherm, maar haar vader lag te snurken. Ze vond de afstandsbediening onder een stapel tijdschriften en zette de tv uit.

Even bleef ze naar haar vader staan kijken, naar zijn borst die open neerging. Wist ze maar wat er in zijn hoofd omging. Ze bukte zich en drukte een kus op zijn ruwe wang. ‘Trusten, pap.’

Telkens als ze hem voorstelde om weer eens naar de dokter te gaan, kreeg hij een woede-uitbarsting waar de peuters bij Kiddie

Kare nog wat van konden leren. Maar het onvermijdelijke uit de weg gaan, was doen alsof ze geen belasting hoefden te betalen. Vroeg of laat zou de belastingdienst hoe dan ook op de stoep staan. Ze zou hem moeten meeslepen naar de dokter. De diagnose dementie of alzheimer wilde ze echter nog niet horen.

Maar wat kon het anders zijn?

In haar eigen kamer trok ze een dikke trui aan en liep het balkon op, zoals ze dat elke avond deed voordat ze ging slapen. De koele avondlucht verfriste en vernieuwde haar gedachten; de afleiding was van korte duur, maar ze genoot van de bedrieglijke rust die haar overspoelde en haar bevrijdde van de stress van de dag.

De golven beukten ritmisch op de rotsen, terwijl de maan van achter de wolken tevoorschijn kwam en de tuin beneden verlichtte. Het gebulder van de oceaan werkte rustgevend. Het suste haar, zodat ze dingen ging geloven waarvan ze wist dat ze niet waar waren. Als ze lang genoeg luisterde, zou ze misschien zelfs de vreemde dromen vergeten en de obscure gestalten die 's nachts haar gedachten binnendrongen en zinspeelden op dingen die ze niet begreep. Hier, buiten, raakte ze er vaak van overtuigd dat het volkomen normaal was dat iemand op haar leeftijd enorme hiaten in zijn geheugen had.

Dat was het natuurlijk niet.

Toch gaf ze zich over aan het sussende geluid en koesterde de illusie.

De muziek van de natuur herinnerde haar er ook aan dat ze nooit echt alleen was.

Zelfs op momenten van diep verdriet en grote verwarring geloofde ze dat God haar de weg zou wijzen. Dat Hij haar, hoe dan ook, wanneer dan ook, de antwoorden zou geven die ze zo hard nodig had.

Al zou ze willen dat Hij daar een beetje haast mee maakte.

Terwijl de wind met haar haren speelde, keek Lynette naar het huis van de burens. De Cooperage lag op het stuk grond dat grensde aan dat van hen, waarbij het lange balkon van de bovenverdieping zich het dichtst bij haar huis bevond. Als kinderen hadden Nick en haar broer Gray regelmatig een basketbal van het ene balkon naar het andere gegooit, totdat ze een venster hadden gebroken en hun

beide moeders een eind aan het spelletje hadden gemaakt. Vanavond was het grote huis gehuld in eenzame duisternis.

Maar plots ging er een lamp aan, die heel het balkon verlichtte. Lynette glipte weg naar het donkere deel van haar balkon waar het duister haar opslokte. Een deur ging piepend open en viel weer in het slot. Nick Cooper kwam het balkon op, liep naar de balustrade en bleef daar staan in dezelfde houding als die zij zo-even had aangenomen.

Hij wierp een blik naar haar huis en even overwoog ze om naar binnen te gaan, maar iets – voornamelijk nieuwsgierigheid – weerhield haar daarvan.

Via Evy, die altijd op de hoogte was van de laatste dorpsroddels, had Lynette vernomen dat Nick tegenwoordig voor zijn vader werkte, bij de bank. Vreemd, als je bedacht dat Nick en zijn vader nooit bepaald close geweest waren. En dat Nick altijd had beweerd dat hij architect wilde worden.

Sinds ze haar vader een week geleden voor de deur van de Cooperage had aangetroffen, had ze Nick regelmatig in een tuinstoel op het balkon van zijn huis gezien.

Soms zat hij daar 's avonds, gehuld in stilte. Soms tokkelde hij wat op een gitaar en dreven er wat zachte klanken door de inktzwarte lucht naar haar toe. Sommige avonden vroeg ze zich af wat hij dacht. En andere avonden was ze blij dat ze het niet wist.

Afstand en duisternis onttrokken zijn gezichtsuitdrukking aan haar oog, maar ze voelde zijn melancholie. Ach, misschien verbeeldde ze zich dat alleen maar. Als ze elkaar ooit weer zouden tegenkomen, wat moest ze dan zeggen? Hoe begon je opnieuw, nu tijd en omstandigheden het water tussen hen vertroebeld hadden?

Als hij zou weten dat ze naar hem zat te kijken, zou hij zich wel terugtrekken. Dus bleef ze in het schemerduister, ongezien.

Opeens hoestte hij, rekte zich uit en leek aanstalten te maken om naar binnen te gaan. Maar toen draaide hij zich langzaam om, misschien opzettelijk, en keek naar haar.

Betrapt.

*Een verwoestend
familiegeheim. Een
vader met alzheimer. En
een jonge vrouw met een
gat in haar geheugen.
Wat is er twaalf jaar
geleden gebeurd?*

LYNETTE CARLISLE woont samen met haar vergeetachtige vader in het Amerikaanse kustplaatsje Nantucket. De familie Carlisle is uit elkaar gevallen na de dood van Lynettes moeder, twaalf jaar eerder. Lynette kan zich niets van die bewuste dag herinneren. Wanneer haar vroegere buurjongen Nick terugkeert naar Nantucket, hoopt ze dat hij haar kan helpen. Maar Nick is helemaal niet van plan om Lynette de waarheid te vertellen...

Ondertussen wordt de gezondheid van Lynettes vader steeds slechter. Lynette kan de zorg voor hem niet meer in haar eentje aan. Een voor een keren haar broers en zussen terug naar huis. Zullen de geheimen die boven water komen hen weer binden? Of zullen ze voorgoed van elkaar vervreemden?

'Deze aangrijpende, gelaagde roman trok me met iedere omgeslagen pagina een stukje dieper naar binnen. Ik hoop dat alle lezers net zo verliefd zullen worden op Nick en de familie Carlisle als ik!' - Katie Ganshert, auteur van *Het lied van de feniks*

Catherine West schrijft feelgoodromans vanuit haar huis op het eiland Bermuda. *Wat we niet wisten* is de eerste roman van haar hand die in Nederland verschijnt.

KOK

ISBN 978 90 297 2748 8 NUR 302

9 789029 727488

WWW.KOK.NL